

ΗΡΩΪΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΚΟΛΙΑΣ Ο ΠΛΑΠΟΥΤΑΣ

Η πελυγακπημένη του Κόλια. Οικουμενιαικές φαγούρες. Ο φόνος της Λιόσιας. Μιά ένεδρα κατά του Κόλια. Η σφαγή των αιχμαλώτων. Πελοριμία του Κέλια στο μοναστήρι της Παλιούμπας. Πώς τον έσωσε ο πιστός του σκύλος. Έφεδος κατά των κλαϊτσικελόγων. — «Δέν σάς φτάνουν, όρέ, τά μουσαφιρλίια ;...» Τέ χαράτσι. Πώς χωρίς στα δύο, με μία γιαταγκανιά, έναν Τούρκο σπαχί. Μιά αιματηρά συμπλοκή. Η μάχη του με τον Βαλή. Άφαντισμός των έχθρών κτλ. κτλ.

Γ' ΠΩΣ σάς ύποσχεθήκαμε, σάς δίνουμε σήμερα την τρίτη συνέχεια της βιογραφίας του περιφήμου καπόμπαση της Γορτυνίας, του άγιου πολεμιστού και άκρατήτου γυναικοκνηγητή Κόλια Πλαπούτα.

Όπως είπαμε και στα προηγούμενα φύλλα, ο Κόλιας ήταν έξαιρετικά έρωτοπαθής. Τό όφραίο φύλο τον έγοήτευε, τον τραβούσε, τον έξουόλαινε. Έξ αίτιας λοιπόν της έρωτοπαθείας του αυτής, συχνά-πυκνά γινότουσαν άγριοι καυγάδες μέσα στον πύργο του. Κι' αυτό, γιατί ο Κόλιας διατηρούσε κάτω άπ' την ίδια στέγη και την γυναίκα του, την άσούγκριτη νοικοκυρά Κυράτσα και τας έξ άριστέρας χειρός συζύγουσ του ! Τά νόμμα όμως παιδιά του είχαν μεγαλώσει πειά και δέν άνεχότουσαν να βλέπουν να ζή μέσα στο ίδιο σπίτι, πλάϊ στην τιμημένη μητέρα τους κ' η φιλενάδα του πατέρα τους. Έκείνο που πείραζε ιδίως τά παιδιά του Κόλια ήταν η στάσι της φίλης του πατέρα τους μέσα στο σπίτι. Μιά έπ' αυτές, που και σέ προηρομένο φύλλο την αναφέρουμε, ήταν ή περίφημη και όμορφακαυμένη Λιόσια, με την όποια ο Κόλιας είχε άποχηίσει και δύο παιδιά, ένα τών όποιων ήταν ο φοβερός και τρομερός Παροικισιάς, ο άγενής 'Ακρίτας της Γορτυνίας.

Η Λιόσια ήταν έγκατεστημένη στην πύργο του Κόλια. Ζούσε πλάϊ στη γυναίκα του. Μ' άντις να νοιώθη τη θέσι της και νάνα συμμαζεμένη, φερνόνταν και μέσα σάν κυρία. Τούς έξουόσιας δλους, γινόταν πάντα τό καριτόσο της, είχε κατανήτης άνυπόφορη.. Γκρίνιαζαν λοιπόν τά νόμμα παιδιά του Πλαπούτα με τον πατέρα τους γιά την κατάστασι αυτή. Έπεσαν πάντα τό μέρος της άδικούμενης μητέρας τον. Μά τό κακό δέν περιοριζόταν. Στόν πύργο βασιλεύε η Λιόσια !...

Μιά μέρα ο μεγαλύτερος γιός του Κόλια, ο Γιοργάνης, ο κατόπι ήρσοσ του Άάλα, φιλονεικήσε δυνατά με τη Λιόσια. Η Λιόσια ήταν την ώρα αυτή σκυμένη κοντά στο φοβήνο του πύργου, που σόζεται ως τά σήμερα άκομα και ζύμωνε. Λόγο τό λόγο, βροιά ή βροιά, ο Γιοργάνης όργιστηκε, έγινε ήθριο. Κ' έτσι, τυρωλάμενος άπ' την όργή του, άρπαξε τό πλαστήρι του ψωμιού στο κάτω χτύπησε μ' αυτό τη Λιόσια δυνατά στο κεφάλι και την άφησε στον τόπο !...

Ο φόνος της παρασούτουσ αυτής του Κόλια έγινε άφορη ή φύγη ο Γιοργάνης άπ' τον πατρικό πύργο και να ζήση άρκετά χρόνια μακριά άπ' τούς γονείς του. Τόν έδιωξε ο ίδιος ο πατέρας του όταν γύρισε σπίτι και βρήκε τη Λιόσια με τό κρανίο ρουμιατισμένο.

Μήν νομίσατε όμως πώς ο Κόλιας λυπήθηκε και πολύ γιά τό χάσιμο της φίλης του. Έδιωξε τόν γιό του άπ' τό σπίτι κ' αυτό τό θεώρησε όρεκτό. Τη Λιόσια δέν την πένθησε καθόλου. Γιατί έλλωστα να χολοσκιά ; Χαθήκανε ή όμορφες γυναίκες έπ' τόν κόσμο ;...

Γιά την παλληκαριά του Κόλια και γιά την άγριότητά του στίς μάξες διηγούνται άπειρα ανέκδοτα.

Μιά μέρα του φέλαξαν καρέφι άρεκτοί Τούρκοι και τόν πυροβόλησαν καφώς περοπώσε. Μιά σφαίρα έπασσε τόν ύποκόπινο του τουφεκιού του και μιά άλλη τόν λάρωσε έλαφριά στο μπράτσο !

Ο Κόλιας όμως δέν ήταν άπ' τούς άνθρώπους που φερβόνται τ'ς σφαίρες και τά αίματα και πού τά χάνουν εύκολο. Στάζει λοιπόν άμέσως δυνατά, μάζεψε τά παλληκαρία του, πού φτερούγιναν στό σφάριγμά του σάν άδειο, όρίχτηκε πάνω στους Τούρκους, τούς σκόρπσε, τούς πήρε στο κοντό κ' έπιασε δεκατέσσερους άπό αυτούς αιχμαλώτουςς...

Στούς αιχμαλώτους αυτούς σ' άλλη περίστασι θά χαρίεσ τη ζωή ο Κόλιας. Μ' αυτή τη φορά βλέποντας τό χέρι του πληγωμένο να αιμοσταλάζει, άγγίξεσ και τούς έσφαξε δλους !...

Από μήνες μετά τό περοτατικό που διηγήθήκαμε πολιορκήθηκε ο Κόλιας, άπό άρεκτους Τούρκους σ' ένα μικρό μοναστήρι που βρισκονταν κοντά στην Παλιούμπα. Άνοίξε λοιπόν εναντίον τους τουφεκι ως τη νύχτα. Όταν νύχτωσε, βλέποντας ότι θά τ'ύ έξαντιούνη τό βόλια και τό μπαρούτι, άποφάσισε να βγή άπ' τό μοναστήρι, με κάθσ τρόπο...

Μαζύ του στην περίστασι αυτή, είχαν ο Κόλιας ένα πιστό σκύλο,

ένα τεράστιο κ' άγριο τσοκανόσκυλο, τόν Ρέπα. Σε μία στιγμή λοιπόν γύρισε, τόν χάιδεσε στο κεφάλι και τόπτε :

— Τό καρουφύλλο μου έκαμε τό χρέος του. Καίρως να κήμης και συ τό δικό σου... Τι λές, βρε Ρέπα, τούς φοβόσαι, βρε, τούς Τούρκους ;

Ο Ρέπας κούνησε την ούρα του κ' άφησε ένα γαύγισμα, σάν νά θελε να πη στόν κύριο του :

— Έγώ να τούς φοβηθώ τούς Τούρκους ; Έμπιστώσου σε μένα, άφέντη μου και θά δής !...

Τότε ο Κόλιας έθεσε ένα μεγάλο κλαδί στην ούρα του σκύλου, άνοίξε την πόρτα του μοναστηριού και τόν άφησε να φύγη τρεχάτος άνάμεσα στα δέντρα.

Φεύγοντας ο Ρέπας έκανε τρομερό θόρυβο με την κλάρα, πούταν θεμένη στην ούρα του. Οι Τούρκοι άκουσαν τό θόρυβο, νόμισαν πώς βγήκε άπ' τό μοναστήρι ο Κόλιας και όρίχτηκαν πυροβολώντας άπό κοντά στο σκύλο.

Αυτό όμως περιμενε κ' ο Πλαπούτας. Και χωρίς να χάση καιρό, πήδησε άπόνα παρέρθυρο του μοναστηριού και έβρυγς άπό κάποιο μονοπάτι, χωρίς να τόν πάρουν μυρουδιά...

Ο Κόλιας εξέθετε πολλές φορές και τη ζωή του σε κίνδυνο γιά να ύπερασπίση τούς Γορτυνίους, τούς όποιους παντιοτρόπως καταπίεσαν οι Τούρκοι. Μιά μέρα έμαθε πώς στο χωριό της 'Ηραιάς 'Αγιάννην είχε μπει ένα άπόσπασμα Τούρκων, οι όποιοι τό ρέξαν στο πλαιτσιολόγημα εις βίρας τών χωρικών. Χωρίς να χάση καιρό ο Κόλιας, πέρνει μαζί του δυό - τρία παλληκαρία του και τρέχει στο χωριό. Φτάνει εκεί, χωρίς να τόν μυροστούν οι Τούρκοι, τραβεί ίσια στο μέρος που συμμαζεσάτε και παροισαίεται έσφαιικά μπροστά τους, κρατώντας στο ένα χέρι τό γιαταγάνι του και στο άλλο την πιστόλα του. Μόλις τόν άντίκρουσαν οι Τούρκοι μπροστά τους τάχσαν. Ο Κόλιας, χωρίς να χάση καιρό, άδειάζει την πιστόλα του πάνω στο τραπέζι και τά κάνει γής Μαδιάμ ! Κομμάτια τό τραπέζι, θρύαλλα ή πλώσσεσ με τό κρασί, τά πάντα κ' ή άπλάδες !...

Πηδούν άπάνω τραγαγμένοι οι Τούρκοι και τό βάζουν τά πόδια, με τη μπουκιά στο στόμα, πού λένε !

'Αφρίοντας άπ' τό θυμό του, ο Κόλιας, τούς φωνάζει ενώ φεύγουνε :

— Δέν φτάνε, όρέ, τό μουσαφιρλίια, θέλατε να κένετε και τό ζορπάκι στο Βιλαέτι του Κόλια !...

Μιά άλλη κάλι φορά, ο Κόλιας παράγγειλε στους Μαγουλιανίτες να μη δεχτούν να πληρώσουν τό συνθηκόμιο χαράτσι στους Τούρκους. Ο Τούρκος όμως σπαχίς έπέμενε να εισπράξη τόν φόρο από τό άπ' τούς παπάδες. Πήγε μάλιστα στο χωριό, μάζεψε τούς χωριάτες σ' άλλωνα και τούς διάτρεξε να πληρώσουν τό χαράτσι τό χορηγοφόρο. Είχαν τρομάξει οι χωριάτες και θά ύπέκυνταν στο τέλος, όταν φτάνη άεσφανα στο χωριό ο Κόλιας, τρέχει σ' άλλωνα, άντικρούει τόν Τούρκο σπαχί και χωρίς κουβέντα και μιλά, τραβεί τό γιαταγάνι του και τόν χωρίζει — χωριολεκτικώς — στα δύο, μ' ένα δυνατό χτύπημα που τοδωσκε κατεβαστό στο κεφάλι !

Βλέποντας οι Τούρκοι στρατιώτες τι συνέβη, όρίνονταν άγριεμένοι πάνω στον Κόλια και στα παλληκαρία του. Έπυροκόπησε λυσσοδής μάχη, άληθινή σφαγή, τό αίμα τρέχει ποτάμι !... Κοντά τό βράδι, ο Κόλιας με τά παλληκαρία του άπεσούθη στη Λακαμιά, όπου ο Κολοκοτρόνης τοπότελες σχετικώς άνδρας πρως έγχυόηουν του. Όλλοι κατόπι ο Κόλιας συνεκλήθη με τόν Βαλή στην Καμινίτσα. Ταμπουρώθηκε τότε στην εκεί εκκλησία και σκότωσε και τούς σαράντα Τούρκους που τόν πολιορκούσαν.

Έλιπίσαμε ότι θά έτελείωνε μας την τρίτη αυτή σελίδα τό κερι του Κόλια Πλαπούτα σημειώσασ. Μά είναι τόσοι οι ήρωισμοί του, γεμάτη άπό τόσες παλληκαριές και περιπέτειες ή ζωή του, ώστε θά συνεχίσουμε κατ' άνάγκη και στο άλλο φύλλο.

ΧΑΡΗΣ ..

ΞΟΦΑΛΟΓΙΑ

Η γυναίκα που έκανε παιδιά, εκλεισε γιά πάντα τό έρωτικό βιβλίο της ζωής της.

— Δέν ύπάρχει πιά δύσκολο έργο άπό τού να κάνουν οι γονείς πραγματικώς δικά τους πρόθυμα να τούς ύποκαθίσουν τά παιδιά που έφεραν στον κόσμο.

